

Arrest

nr. 52 915 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 7 september 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat K. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2010 wordt een woonstcontrole uitgevoerd waarbij wordt vastgesteld: "Aangetroffen op 11/5/2010. Heeft geen identiteitsbewijs Alleen een kopie verzoek tot medische regularisatie art. 9ter".

Op 28 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDEN:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.:

Dat in de geschreven aanvraag staat dat betrokkene een identiteitsbewijs voorlegt. Dat inderdaad een afschrift van de eerste bladzijde van een paspoort voorligt, doch dat uit het voorgelede dossier blijkt dat dit een kopie is van een (gefaxt) paspoort. Dat het artikel 9ter van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling die ‘in bezit is van een identiteitsdocument’. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn blijkt bijvoorbeeld uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonstcontrole, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument.

Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Sint-Niklaas op 11.05.2010 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Dat het onmogelijk is de authenticiteit te verifiëren van een kopie. Dat op basis van voorliggende gegevens de aanvraag niet ontvankelijk kan worden verklaard.”

Op 7 september 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Het enig middel van verzoekster bestaat uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, doordat de bestreden beslissingen (m.i.v. de verwijderingsmaatregel) kennelijk onredelijk zijn t.a.v. een paranoïde schizofrene dame welke verzoekster is.

Het redelijkheidsbeginsel verzet zich tegen de thans bestreden beslissingen.

De motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan tot onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten zijn kennelijk onredelijk.

Immers, de motivering luidt dat het toegevoegde identiteitsdocument een kopie is van een (gefaxt) paspoort en dat uit de woonstcontrole is gebleken dat verzoekster geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen.

Primo is het de evidentie zelve dat een kopie van een identiteitsdocument wordt gevoegd bij de aanvraag (stuk 1 aanvraag). De bestreden beslissing insinueert dat een afschrift (dan wel een faxkopie) van een kopie zou zijn toegevoegd bij de aanvraag. Nazicht leert de raasman van verzoekster dat het wel degelijk om een zwart-wit-kopie van het origineel gaat. Louter volledigheidshalve wordt thans bij huidig verzoekschrift eenzelfde kopie toegevoegd als nieuw stuk 2.

Secundo en niet het minst, kan het verzoekster niet ten kwade worden geduid dat zij haar origineel paspoort niet op zak heeft/had. Dit precies omwille van haar geestesziekte. Zekerheidshalve en om te vermijden dat het paspoort om de haverklap verloren zou gaan, is het de zus van verzoekster welke het origineel bij zich houdt. Op het moment van de (onaangekondigde) woonstcontrole was deze niet meteen in de buurt. Gelet op haar geestestoestand is verzoekster niet bij machte (geweest) zulks duidelijk te maken aan de controlerende politie-inspecteurs.

Het aangehaalde motief is kennelijk onredelijk: met name kan niet worden verlangd van een ernstig paranoïde schizofrene persoon dat zij haar identiteitsdocument op eerste verzoek voorlegt.

Bovendien heeft de administratieve overheid ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel de verplichting steeds de juiste feiten te onderzoeken en de aanvrager te helpen in zijn zoektocht naar het recht. Wat

belette verwerende partij dit euvel te melden aan de raadsman van verzoekende partij, waarna deze de zus van verzoekster kon verwittigen opdat de identiteitscontrole mogelijk was?

Een persoon, welke via medische attesten aantoonde te lijden aan chronische paranoïde schizofrenie, een bijlage 13 verstrekken zonder enige ondersteunende (medische) maatregel zoals in casu, is op zich reeds een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissingen strijden dan ook met de aangehaalde bepalingen zodat het middel gegrond is."

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald wordt dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is en dat behoudens uitzondering de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag enkel een kopie van een (gefaxt) paspoort voorlegt. De loutere tegenbewering als zou dit een zwart-wit kopie zijn van het origineel volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. In de aanvraag geeft verzoekster nergens een motivering of verduidelijking waarom zij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Bijgevolg is het volgens verwerende partij niet kennelijk onredelijk en schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waar verwerende partij stelt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster beweert dat haar zus haar paspoort had, antwoordt verwerende partij dat zelfs indien dit het geval is de bestreden beslissing toch op een correcte wijze werd gemotiveerd omdat het ontegensprekelijk vaststaat dat tijdens de woonstcontrole verzoekster geen identiteitsdocument kon voorleggen wat noodzakelijk is opdat een aanvraag 9ter onvankelijk kan worden bevonden. Verwerende partij stelt verder dat de motivering van de bestreden beslissing op correcte wijze verwijst naar punt D van de omzendbrief van 21 juni 2007. Verwerende partij merkt vervolgens op dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd immers volgens verwerende partij met een correcte toepassing van artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. De bestreden beslissing werd volgens verwerende partij op correcte wijze gemotiveerd en verzoekster toont niet aan op welke wijze de door haar vooropgestelde wetsbepalingen en verdragsartikelen geschonden worden. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Volgens verwerende partij werd de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze genomen aangezien de motivering gebaseerd is op een correcte feitenvinding conform het administratief dossier.

2.3. In haar repliekmemoire herneemt verzoekster haar enig middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van volgende

documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster diende een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Dit artikel luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

Artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

(...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Aangezien, zoals hoger gesteld, de bewijslast op de aanvrager rust, komt het aan verzoekster toe om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij haar aanvraag voegt verzoekster echter enkel een kopie van de eerste pagina's van een paspoort bij. Zij geeft in haar aanvraag geen verdere uitleg waarom zij enkel dit kan bijbrengen en waar zich haar origineel paspoort bevindt.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Dat in de geschreven aanvraag staat dat betrokkene een identiteitsbewijs voorlegt. Dat inderdaad een afschrift van de eerste bladzijde van een paspoort voorligt, doch dat uit het voorgelede dossier blijkt dat dit een kopie is van een (gefaxt) paspoort. Dat het artikel 9ter van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling die ‘in bezit is van een identiteitsdocument’. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn blijkt bijvoorbeeld uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonstcontrole, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument.

Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Sint-Niklaas op 11.05.2010 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Dat het onmogelijk is de authenticiteit te verifiëren van een kopie. Dat op basis van voorliggende gegevens de aanvraag niet ontvankelijk kan worden verklaard.”

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf slechts een kopie van de eerste pagina's van een paspoort bijbrengt. Bovendien blijkt uit het verslag van de woonstcontrole van 11 mei 2010 dat verzoekster geen enkel identiteitsdocument heeft. De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen derhalve op de stukken van het administratief dossier.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing niet betwist. Zij stelt dat echter dat het de evidentie zelve is dat een kopie van een identiteitsdocument wordt gevoegd bij de aanvraag en dat de bestreden beslissing insinueert dat een afschrift van een kopie zou zijn toegevoegd bij de aanvraag maar dat nazicht van haar raadsman leert dat het wel degelijk om een zwart-wit-kopie van het origineel gaat.

De Raad wijst er verzoekster op dat de bestreden beslissing in zijn geheel dient gelezen te worden en dat het niet enkel het feit is dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een kopie van de eerste pagina's van een paspoort bijbrengt maar dat verwerende partij tevens diende vast te stellen dat bij de woonstcontrole die standaard dient te gebeuren verzoekster evenmin in het bezit bleek te zijn van een identiteitsdocument waardoor het onmogelijk is voor verwerende partij om de authenticiteit te verifiëren van de door verzoekster bijgebrachte kopie.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij haar origineel paspoort niet op zak heeft. Omwille van haar geestesziekte en om te vermijden dat het paspoort om de haverklap verloren zou gaan, houdt haar zus zekerheidshalve dit paspoort bij zich. Op het moment van de woonstcontrole was haar zus niet meteen in de buurt. Verzoekster wijst er verder op dat omwille van haar geestestoestand zij niet bij machte was om dit duidelijk te maken aan de controlerende politie-inspecteur.

De Raad stelt vast dat de bewering van verzoekster namelijk dat haar zus haar paspoort bijhoudt omwille van haar geestestoestand, een loutere bewering is die niet wordt gesteund door de stukken van het dossier. De Raad stelt verder vast dat de woonstcontrole plaatsvond op 11 mei 2010 en dat de bestreden beslissing dateert van 28 juli 2010. Verzoekster had dus voldoende tijd om na de woonstcontrole haar paspoort alsnog voor te leggen aan verwerende partij zodat die de authenticiteit van de door verzoekster bijgebrachte kopie kon verifiëren. Verzoekster liet echter na om dit te doen. Ook in huidige procedure laat verzoekster na om aan te tonen dat zij beschikt over een origineel en volledig paspoort.

Gelet op het voorgaande is de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit hetgeen hierboven gesteld wordt, blijkt duidelijk dat het een wettelijke voorwaarde is te beschikken over een identiteitsdocument en dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorschrijven dat dit een afschrift van het nationaal paspoort of van een identiteitskaart moet zijn. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Nu blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op correcte wijze heeft gesteund op de stukken van het dossier, nu er geen verbod is om een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen en nu verzoekster de motieven van de tweede bestreden beslissing niet betwist, kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

Uit de bespreking van het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding, meer bepaald de woonstcontrole, tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.5. Waar verzoekster tenslotte stelt dat het *“belang van verzoekster vindt dan ook zijn grondslag in art. 8 EVRM dat het recht op wonen in zich draagt”* en hiermee meent dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden, wijst de Raad erop dat dit artikel als volgt luidt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de *“inmenging van het openbaar gezag”* inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel *ter* vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar *“recht op wonen”* of haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een zus in België heeft en hier zelf momenteel woont, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekster geen afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart noch een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet bijbracht. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar zus wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als

onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET